

Sygn. akt III AUa 700/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibieli SSO del. Beata Górski (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 r. w Szczecinie

sprawy W. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 lipca 2013 r. sygn. akt VI U 413/13

oddala apelację.

SSO del. Beata Górski SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibieli

Sygnatura akt **III A Ua 700/13**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 08 lipca 2013 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy z odwołania W. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 20 marca 2013 roku znak (...) zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu W. N. prawo do emerytury od dnia 01 marca 2013 roku poczynając.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony W. N. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 20.03.2013 r., w której odmówiono mu prawa do emerytury.

W odpowiedzi na wniesione odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o jego oddalenie.

Ubezpieczony W. N. urodził się w dniu (...) Posiada ogólny okres ubezpieczenia wynoszący 27 lat, 5 miesięcy i 1 dzień, w tym co najmniej 1 miesiąc i 5 dni stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. W okresie od 1.08.1971 r. do 31.10.1990 r. zatrudniony był w Zakładzie (...) w D. ((...) Zakładach (...)). Ubezpieczony nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego

W początkowym okresie zatrudnienia w zakładzie Iniarskim ubezpieczony był stażystą, po czym odbył służbę wojskową. Od 2.11.1973 r., po odbyciu służby wojskowej, do 6.12.1973 r. zatrudniony był na stanowisku susarza-wirowacza. Od 7.12.1973 r. do 30.03.1974 r. pracował jako robotnik magazynowy, zaś od 1.04.1974 r. do 14.12.1974 r. jako magazynier. Z dniem 15.12.1974 r. ubezpieczony rozpoczął pracę jako mistrz zmianowy. Z dniem 2.05.1978 r. ubezpieczony rozpoczął pracę w zakładzie w D. jako technolog produkcji. Jednocześnie powierzono mu obowiązki zastępcy kierownika działu produkcji. Na tym stanowisku pracował przez rok, po czym do 31.10.1990 pracował jako mistrz zmianowy.

Jako pracownik magazynu włókna i paździerzy ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace załadunkowe przenosząc na wózek bele włókna o wadze 25 kg oraz bele paździerzy o wadze od 25 – 45 kg w zależności od stopnia wilgotności. W magazynie panowało zapylenie.

Jako mistrz zmianowy ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności nadzorcze na halach produkcyjnych. Zarówno w zakładach w D., jak i w G., ubezpieczony pracował wyłącznie na hali, gdzie panowały wysokie temperatury, znaczne zapylenie, kurz, hałas i przeciągi. Ubezpieczony nadzorował i rozdzielał pracę na takich stanowiskach jak odziarniacz, sortowacz, oczyszczacz nasion, kosarz i baseniarz, suszarkowa, trzepacz, belowacz. Ubezpieczony narażony był na działanie tych samych, szkodliwych dla zdrowia czynników, co osoby zatrudnione na wymienionych stanowiskach, w związku z czym otrzymywał dodatek do pensji i mleko.

W okresach 2.11.1973 r. – 30.04.1978 r. oraz 1.05.1979 r. – 31.10.1990 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał pracę w szczególnych warunkach, pracując kolejno na stanowiskach susarza-wirowacza, robotnika magazynowego, magazyniera, mistrza zmianowego oraz mistrza zmianowego w zakładach w D.. Łączny staż pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych wynosi 15 lat, 11 miesięcy i 29 dni.

Ubezpieczony w dniu 7.03.2013 r. ponownie wystąpił do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. W decyzji z dnia 20.03.2013 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia w uzasadnieniu podnosząc, że ubezpieczony nie udokumentował 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych.

Kierując się treścią przepisu art. 184 ust. 1 i 2 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 r. nr 153 poz.1227, zwanej dalej jako: ustawa emerytalna) w związku z § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8 poz. 43 z późn. zm.) Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego jest uzasadnione.

U podstaw niniejszego postępowania legła decyzja z dnia 20.03.2013 r. Wskutek wniesionego odwołania sporem objęte było, czy ubezpieczony posiada wymagany 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony domagał się uznania za pracę w tym charakterze zatrudnienia w Zakładzie (...) w D.. Pozwany w zaskarżonej decyzji nie uznał pracy w wymienionym zakładzie jako wykonywanej w warunkach szczególnych, albowiem w oparciu o przedłożoną przez ubezpieczonego dokumentację nie był w stanie precyzyjnie ustalić okresów wykonywania przez ubezpieczonego pracy na poszczególnych stanowiskach. Poza sporem w niniejszym postępowaniu był jedynie okres 2.11.1973 r. – 6.12.1973 r., w którym ubezpieczony pracował jako susarz-wirówkarz, a który pozwany uwzględnił jako okres pracy w warunkach szczególnych w zaskarżonej decyzji.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 ustawy jest zatem spełnienie przesłanki stażu przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się zaś pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 ustawy).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32 ustawy).

Dotychczasowymi przepisami były zaś przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz.43 ze zm.). Zgodnie z § 3 Rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast w myśl § 4 ust.1 pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W wykazie A załącznika do rozporządzenia, jako prace wykonywane w szczególnych warunkach wymienione zostały m.in. prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych (poz. 4., dział VII) oraz ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe (poz. 1., dział VIII).

Przenosząc powyższe regulacje na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy zważył, iż ubezpieczony wykazał spełnienie wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie mu świadczenia emerytalnego. Ubezpieczony wykazał ogólny okres ubezpieczenia w bezspornym wymiarze 27 lat, 5 miesięcy i 1 dnia, osiągnął wymagany wiek (60 lat ukończył w dniu (...)), a także nie przystąpił do OFE. Ponadto, w toku niniejszego procesu, ubezpieczony wykazał, że przez ponad 15 lat wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

Na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w tym charakterze w Zakładzie (...) w D. Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z zeznań świadków, dokumentacji pracowniczej zalegającej w aktach ZUS oraz zeznań ubezpieczonego. Świadkowie J. C. i J. M. zgodnie zeznali, iż pracowali z ubezpieczonym w (...) Zakładach (...) w D.. Ubezpieczony rozpoczął pracę w maju 1978 r. jako technolog. Po roku, zgodnie z zeznaniami świadków, rozpoczął pracę jako mistrz zmianowy. Pracował w tym charakterze do 1990 r. W ramach powierzonych mu obowiązków ubezpieczony kontrolował obróbkę wstępną, dokonywał oceny surowca, nadzorował i rozdzielał pracę pomiędzy pracowników. Jako mistrz zmianowy ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracował w warunkach szczególnych, albowiem pracował na hali, bezpośrednio przy produkcji włókien. Na halach panował hałas, zapylenie, wysoka temperatura. Za pracę z narażeniem na te czynniki ubezpieczony otrzymywał dodatek do pensji oraz mleko. Wprawdzie świadek J. C. zeznał, że w osobnym pomieszczeniu ubezpieczony sporządzał raportyienne, jednak świadek J. M. doprecyzował, iż biurko mistrza znajdowało się na hali oddzielone tylko szkłem. Wskazał, iż czynności te zabierały niewiele czasu. Mistrz zmianowy, zgodnie z zeznaniami świadka, nie wykonywał żadnych czynności w biurze. Zeznania tych świadków potwierdził sam ubezpieczony, który wyjaśnił, iż odpowiadał za cały zakład, a pracę na stanowisku mistrza zmianowego rozpoczął po rocznym okresie pracy w charakterze technologa. Świadek B. N. opisał zaś charakter i rodzaj pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w (...) Zakładach (...) w G. Świadek zeznał, iż ubezpieczony pracował jako mistrz zmianowy w latach 1975-78. Wskazał, iż prace biurowe wykonywane były od 15 do 30 minut dziennie, przy czym były wykonywane również w obrębie hali, na której panowała wysoka temperatura, był kurz, nieprzyjemny zapach. Pracownicy wykonujący pracę na tej hali otrzymywali posiłki regeneracyjne oraz mleko. Sąd uznał zeznania wymienionych świadków za wiarygodne. Jedynie w zakresie określenia dat zatrudnienia ubezpieczonego przez świadka B. N. Sąd oparł się na dokumentacji zalegającej w aktach ZUS, gdyż w sposób pełniejszy obrazuje ona przebieg zatrudnienia ubezpieczonego w zakładach (...). Świadek stwierdził, że ubezpieczony przez cały okres zatrudnienia pracował jako mistrz, podczas gdy do 31.07.1976 r., co wynika z dokumentów (k. 28, 30 t. I akt ZUS) oraz zeznań ubezpieczonego, pracował on jako robotnik magazynowy, następnie magazynier. Ubezpieczony zeznał,

że pracował w magazynie włókna i paździerzy. Wykonywał tam czynności typowo fizyczne, ładując ręcznie na wózek bele o wadze od 25-45 kg.

Powyższe zeznania, uzupełnione o informacje wynikające z dokumentacji pracowniczej zalegającej w aktach ZUS pozwoliły Sądowi na ustalenie przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego, z uwzględnieniem i wskazaniem okresów pracy na poszczególnych stanowiskach. Zeznania te pozwoliły jednak przede wszystkim ustalić, jaki był charakter pracy mistrza zmianowego. Dzięki nim Sąd Okręgowy wywiódł, że pomimo iż ubezpieczony wykonywał czynności nadzorcze, był stale, w pełnym wymiarze czasu pracy narażony na te same czynniki szkodliwe co podlegli mu pracownicy. W konsekwencji Sąd zaliczył do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okres wykonywania pracy na stanowisku mistrza zmianowego zarówno w zakładzie w D., jak i w G. Nie budziło wątpliwości Sądu, iż do okresu pracy w warunkach szczególnych, należy ubezpieczonemu zaliczyć również pracę w charakterze robotnika magazynowego i magazyniera. Okresy zatrudnienia na tych stanowiskach, obejmujące lata 1973-1976, 1976-1978 oraz 1979-1990 są wystarczające do przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury w tzw. obniżonym wieku emerytalnym, albowiem po zsumowaniu z dotychczas uznanym przez ZUS okresem zatrudnienia na stanowisku susarza-wirówkarza, okres ten wynosi łącznie 15 lat, 11 miesięcy i 29 dni.

W konsekwencji, na gruncie przywołanych przepisów Sąd pierwszej instancji stwierdził, iż ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki, od których uzależnione jest przyznanie prawa do emerytury. Posiada bowiem wymagany okres ubezpieczenia oraz staż pracy w warunkach szczególnych. Nie jest ponadto członkiem OFE. W dniu (...) W. N. ukończył 60 lat. Sąd przyznał zatem ubezpieczonemu świadczenie emerytalne od 1.03.2013 r., jako pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek o emeryturę.

Apelację od wyroku złożył organ rentowy.

Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego, przez przyjęcie, że ubezpieczony ma prawo do emerytury od 1 marca 2013r.

Wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie zmianę wyroku w całości i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że nie zgadza się z Sądem Okręgowym co do przyjęcia, że ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki od których uzależnione jest przyznanie prawa do emerytury. Zdaniem Organu rentowego ubezpieczony nie mógł wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac załadunkowych pracując na stanowisku pracownika magazynowego, gdyż jak sam podał prace wyładunkowe wykonywał sam lub inni pracownicy, a on w tym czasie liczył „ile tego jest”. Ponadto w aktach ZUS znajduje się pismo datowane na 27 marca 1974r. , że ubezpieczony miał na takie stanowisko zostać przeniesiony po zajmującej je innej pracownicy. Według organu rentowego najwcześniejsza data jaka była możliwa co do przyjęcia rozpoczęcia pracy na stanowisku mistrza zmianowego to 1 stycznia 1975r. Organ rentowy nie zgodził się również z przyjęciem, że ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy czynności nadzorcze na halach produkcyjnych w okresie zajmowania stanowiska mistrza zmianowego w G. oraz od 1 maja 1978r. do 31 października 1990r. jako mistrz zmianowy w D.. Zwrócił bowiem uwagę na zeznania J. M., który podał, że czynności biurowe mistrza zmianowego mogły zajmować około 1,5 do 2 godzin dziennie. Zdaniem organu rentowego usprawiedliwiony jest zarzut błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co w sposób istotny wpłynęło na wynik sprawy.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji.

Odnosząc się do zarzutu objęcia stanowiska pracy magazyniera wyrobów gotowych, podniósł że zgodnie z dekretem dyrektora przedsiębiorstwa w G. Pana C. określiła termin przejścia na 1kwietnia 1974r. Zdaniem Ubezpieczonego pracował w wymiarze 8 godzin dziennie załadowując na hali i rozładowując w magazynach wyroby gotowe jednocześnie licząc ilości poszczególnych asortymentów. Prace te wykonywał zarówno na hali, w sortowni włókna czy odziarnianiu słomy lnianej będąc nawet przy liczeniu narażony na warunki szkodliwe (zapylenie, kurz, hałas). Na okoliczność rozpoczęcia pracy na stanowisku mistrza zmianowego w G. podał, że został zameldowany na pokoju

służbowym w dniu 13 grudnia 1974r. zatem jest bezspornym, że mógł podjąć pracę na tym stanowisku 15 grudnia 1974r. a nie 1 stycznia 1975r. co wynika z książeczki ubezpieczeniowej nr (...).

Zdaniem ubezpieczonego czynności biurowe wykonywane były na hali w tzw. „kantorku mistrza” i nie może to wpłynąć na pozbawienie tej pracy waloru pracy w warunkach szczególnych

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie. Przy rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy podjął prawidłowe i wyczerpujące ustalenia faktyczne oraz dokonał właściwej ich oceny prawnej, które w całości akceptuje Sąd Odwoławczy. Ubezpieczony W. N. w toku postępowania sądowego wykazał przesłanki warunkujące prawo do emerytury we wcześniejszym wieku w związku z pracą w warunkach szczególnych (art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tekst jednolity Dz.U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zm.), a zwłaszcza wymaganą ustawą staż pracy w warunkach szczególnych.

Treść zarzutów i uzasadnienia apelacji wskazuje, że organ rentowy ostatecznie kwestionował ustalenie Sądu I instancji, z którego wynika, że ubezpieczony świadczył prace w warunkach szczególnych jako magazynier i pracownik magazynowy wykonując prace załadunkowe stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zdaniem organu rentowego takie prace wykonywał sam lub przy pomocy innych pracowników kiedy to on w tym czasie liczył ile jest towaru. Ponadto podał, że zgodnie z pismem z dnia 23 marca 1974r. stanowisko to miał objąć po zajmującej je uprzednio innej pracownicy. Odnosząc się do pracy ubezpieczonego na stanowisku mistrza zmianowego w G. od 15.12.1974r. do 30.04.1978r. oraz mistrza zmianowego w D. w okresie od 1.05.1978r. do 31.10.1990r. w ocenie apelującego Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę, że do obowiązków ubezpieczonego należały czynności biurowe, które mogły zajmować około 1,5 do 2 godzin dziennie. Zatem zdaniem organu rentowego ubezpieczony nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy czynności nadzorczych na halach produkcyjnych tak jak przyjął to Sąd I instancji.

Wbrew jednak zarzutom apelacji Sąd I instancji, nie tylko wyczerpująco ustalił zakres czynności pracowniczych jakie faktycznie wykonywał w spornych okresach ubezpieczony na stanowisku magazyniera i mistrza zmianowego, co następnie właściwie skonfrontował z wykazem stanowisk zawartym w złączniku do rozporządzenia, ale także jednoznacznie przesądził o charakterze pracy na tych stanowiskach.

Co do zarzutu błędnych ustaleń faktycznych oraz wadliwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych, Sąd Apelacyjny zauważa, że w postępowaniu sądowym fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie mogą być dowodzone wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi, bez ograniczeń obowiązujących w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym. Do sądu orzekającego należy ocena wiarygodności i mocy dowodowej wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów. Ustalenie charakteru zatrudnienia, które ma przesądzać o dodatkowym stażu ubezpieczeniowym, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi. Nie obowiązują wówczas ograniczenia wynikające z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasady wypłaty tych świadczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r., sygn. I UK 115/06). Zgodnie z art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych na wnioskodawcy spoczywa więc ciężar wykazania tych okoliczności, od których zależy prawo do określonego świadczenia emerytalnego, jak i jego wysokości. Tym samym w niniejszym postępowaniu na W. N. spoczywał ciężar udowodnienia tego, że w wykazywanych w odwołaniu okresach spornych świadczył stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych. Weryfikując twierdzenia i dowody przedstawione przez strony, Sąd I instancji miał na względzie, że dokumentacja osobowa ubezpieczonego, w tym wystawione przed pracodawcę świadectwo pracy są niewystarczające do przyjęcia iż ubezpieczony świadczył prace w warunkach szczególnych.. Z tego też względu Sąd I instancji dokonał właściwej konfrontacji dowodów z dokumentów oraz zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, współpracowników ubezpieczonego i ubezpieczonego. Swobodna, lecz

nie dowolna ocena wskazanych dowodów doprowadziła Sąd I instancji do trafnych, bo logicznych i odpowiadających zasadom prawidłowego rozumowania ustaleń.

Co do okresu zatrudnienia na stanowisku pracownika magazynowego w magazynie włókna i paździerze słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace załadunkowe przenosząc na wózek bele włókna o wadze 25 kg oraz bele paździerzy o wadze od 25 do 45 kg w zależności od stopnia wilgotności, gdzie panowało zapylenie. Jako mistrz zmianowy ubezpieczony co zostało jednoznacznie wykazane wykonywał czynności nadzorcze na halach produkcyjnych. W żaden sposób konstatacji tej nie zmienia ustalenie, że do jego obowiązków należały też czynności biurowe. W szczególności podniesienia wymaga, że wbrew twierdzeniu apelującego nie zostało wykazane, że czynności te zajmowały codziennie 1,5 do 2 godzin. Ubezpieczony jak podali świadkowie wykonywał te czynności w kantorku znajdującym się na hali produkcyjnej a nie w biurze. Prace te jak podali świadkowie zabierały niewiele czasu pracy, inny zaś świadek podał, że były wykonywane od 15 do 30 minut dziennie w obrębie hali produkcyjnej, na której panowała wysoka temperatura, kurz i nieprzyjemny hałas. Ponadto z uwagi na specyfikę tych prac istotnym jest, że nie zostało potwierdzone, że wykonywał je w godzinach pracy, a nie przed i po zakończeniu zmiany celem rozdzielenia pracy i rozliczenia pracowników pracujących w akordzie. Sąd Apelacyjny zważył, że wszyscy przesłuchani w sprawie świadkowie potwierdzili zatrudnienie ubezpieczonego jako magazyniera i pracownika magazynowego oraz mistrza zmianowego. Organ rentowy w sposób nieusprawiedliwiony pomija te zeznania świadków i twierdzenia ubezpieczonego, które wyjaśniają sporne okoliczności co do pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy zaś poczynił swe ustalenia na podstawie całego znajdującego się w aktach sprawy materiału dowodowego. Słusznie biorąc pod uwagę specyfikę zakładu pracy, który zatrudnił ubezpieczonego i zajmowane w nim stanowiska. Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu I instancji, podnosząc, że nie można przesadzić o pozbawieniu ubezpieczonego prawa do wcześniejszej emerytury z tego tylko powodu, że w materiale dowodowym występują pewne nieścisłości. Przesłuchani w sprawie świadkowie potwierdzili prezentowany przez ubezpieczonego opis zajmowanych przez niego stanowisk, co jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy przesądziło o uznaniu jego pracy za wykonywaną w warunkach szczególnych

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny stwierdził, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Okręgowy jest swobodna, lecz nie dowolna i nie narusza granic określonych treścią przepisu art. 233 § 1 k.p.c. W szczególności sformułowane w apelacji zarzuty błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z podjętymi przez sąd ustaleniami nie zostały poparte uzasadnionymi argumentami. Organ rentowy jedynie wybiórczo odniósł się do niektórych tylko dowodów, pomijając ich ocenę w kontekście całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału i kontekstu sytuacyjnego. Nie może zaś stanowić uzasadnionej podstawy apelacyjnej polemiki z wynikiem postępowania dowodowego i oceną dokonaną w granicach swobodnej oceny dowodów przez sąd orzekający, zwłaszcza gdy nie znajduje ona oparcia na żadnej rzeczowej argumentacji.

W tym stanie rzeczy, przy aprobachie poglądu, że gdy praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, Sąd Apelacyjny w pełni podzielił ustalenie, że ubezpieczony W. N. wykazał, że przez co najmniej 15 lat przed 1 stycznia 1999 r., wykonywał prace w warunkach szczególnych, o której mowa w wykazie A dziale VII poz. 4 oraz dziale VIII, poz., 1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r., tj. prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych oraz ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe.

Zgodnie z przedstawionymi motywami Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego jako nieuzasadnioną

del. SSO Beata Górska SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibieli